

گفت‌وگو با وحید خضاب، مترجم کتاب «تو زودتر بکش» که بر ترورهای صورت گرفته توسط صهیونیست‌ها تمرکز دارد

روایت خود اظهاری یک رژیم تروریست

۱۲

گفت‌وگو

چهارشنبه ۱ آذر ۱۳۹۹
۲۳ ربیع الثانی ۱۴۴۲
۹ وشمیر ۲۰۲۰
شماره ۱۲ شماره ۹۴
ZARDI@GUDSONLINE.IR

یحیی در نبرد با مهم‌ترین حریف پیش از فینال

پرسپولیس ضد عفونی می‌شود

۱۰

۱۰

۱۰

۱۱

خیلی زود دیر می‌شود

باید فکری به حال فقر فنی نیمکت استقلال کرد

ادعای اشکان نامداری

«شهر خودرو» آشیانه عقاب‌هاست

کشتی ماند، کاراته کنار رفت، حرکات موزون اضافه شد!

سیر تا پیاز المپیک پاریس به سود یا ضرر ایران؟

مجاز آباد

نزن بارون که...

خوزستان را آب دارد می‌برد و اگرچه نیروهای جهادی برای امداد رسانی به کمک مردم رفته‌اند اما انگار امیدی به مسئولان نمی‌رود. کاربران فضای مجازی به همین دلیل تلاش دارند در این فضا مسئولان را وادار به چاره‌اندیشی کنند. برخی از پست‌هایشان را بخوانید: «در وصف خوزستان همین بس که می‌توان در رودخانه قدم زد و در خیابان شنا کرد... بارون بیاره، سیل می‌شه، نیاره، ریزگرد سراغشون میاد... خوزستان تبدیل شده به کلکسیون ناآرامی... نزن بارون که ماهشهر غرق آبه... نیار بارون یکی سقفش خرابه... وقتی سدی بدون مطالعه ساخته میشه، وقتی لابروبی نمی‌کنیم، وقتی پوشش گیاهی رو از بین بردیم چه انتظاری جز نابودی میشه داشت؟»

تقصیر ساندویچ بود

بر فرض که بپذیریم در آمریکا، پلیس‌ها خیلی اشتباه می‌کنند و ناخواسته به برخی شهروندان شلیک می‌کنند اما هنوز این سؤال وجود دارد که چرا پلیس‌ها در اشتباه‌هایشان فقط سیاهپوستان را هدف قرار می‌دهند؟ کانال تلگرامی هاوان مدیا با انتشار فیلمی نوشت: «کیسی گودسون» جوان ۲۳ ساله و سیاهپوست آمریکایی که داشت از دندانپزشکی به خانه برمی‌گشت سر راه ساندویچی خرید. اما نه به خانه برگشت نه ساندویچش رو تموم کرد، چون با شلیک سه گلوله پلیس کشته شد. پلیس ادعا کرده اونو با مجرمی فراری اشتباه گرفته و فکر کرده اسلحه توی دستشه... ساندویچه مقرر بوده وگرنه پلیس آمریکا که اصلا و ابدا کسی رو نمی‌کشه!»

تاروز قیامت

شاهرخ ضرغام با «خَر انقلاب» را که می‌شناسید. از کنده‌لایتهایی که پس از انقلاب قید گذشته‌اش را زد و با شروع جنگ تحمیلی، آدم دیگری شد. صفحه «مرکز اسناد انقلاب اسلامی» در اینستاگرام مطلبی را به نقل از هم‌زمانش منتشر کرده است: «یک روز در آبادان شاهرخ پیش من آمد و گفت: سید مجتبی هاشمی من را فرمانده گذاشته! گفتم: کی بهتر از تو؟ ۱۴ آذر ۵۹ در آبادان همدیگر را دیدیم. گفت همراه با سید مجتبی هاشمی در جنگ‌های نامنظم فعالیت می‌کنند. سه روز پس از این دیدار خبر شهادت شاهرخ، زمانی سوز دلم را دوچندان کرد که پیکرش در منطقه تحت کنترل نیروهای بعثی زیر آتش گلوله ماند. یاد هست که در مصاحبه‌ای گفتم پیکر شاهرخ ضرغام در صحرای گرم خوزستان ماند الی یوم القیامه!»

برق، آب و گاز رایگان می‌شود؟

یک طرح و هزار تردید

محمد تربت‌زاده تیتراهای جورواجور خبری در زمینه رایگان شدن هزینه آب، برق و گاز مصرفی مردم، مدت زیادی است که سوزۀ فضای مجازی شده است. البته در روزهای اخیر اخبار این حوزه، سوزۀ برخی از شبکه‌های آن‌طرف آبی و جریان‌های خاص فضای مجازی هم بوده است. تا امروز شایعه‌ها و اطلاعات نادرست زیادی درباره این طرح در فضای مجازی منتشر شده که حواشی زیادی را در پی داشته است. اما حقیقت ماجرا چیست؟

بر اساس طرحی که دولت ارائه داده، قرار است در قالب طرح «برق امید» برق مشترکانی که در ماه ۱۰۰ کیلووات و کمتر باشد، رایگان شود. بر اساس اعلام وزارت نیرو، با اجرای این طرح هزینه برق ۳۰ درصد از جمعیت کشور مجانی خواهد شد. از سویی پس از برق امید، آب و گاز امید نیز اجرایی خواهد شد.

را اجرایی کرده‌اند و در آن، به نخستین دسته مشترکان که کم‌مصرف‌ها هستند، علاوه بر برق رایگان، خدمات اجتماعی گسترده‌ای مثل استفاده رایگان از حمل و نقل عمومی را اعطا کرده‌اند.

عملکرد این طرح اقتصادی بسیار ساده است. دولت برق را برای مشترکان کم‌مصرف که اغلب قشر ضعیف جامعه هستند رایگان می‌کند و هزینه آن را از طریق افزایش تعرفه‌ها برای مشترکان پرمصرف که معمولاً قشر برخوردار جامعه محسوب می‌شوند، تأمین می‌کند.

چرا لقمه رو می‌چرخونیم؟!

حالا سؤال اینجاست که چرا طرح برق امید مورد انتقاد کاربران فضای مجازی قرار گرفته است؟ الگویی که دولت برای رایگان شدن برق در نظر گرفته، حدود ۱۰۰ کیلووات است. از طرف دیگر ادعا شده در این طرح، برق دست‌کم ۳۰ درصد مردم ایران رایگان می‌شود. مشکل اینجاست که این دو عدد هیچ‌جوره با هم نمی‌خوانند، چراکه مصرف برق کم‌برخوردارترین خانواده‌ها هم از ۱۰۰ کیلووات بیشتر است.

کاربری در این‌باره نوشته است: «حتی اگر ۳۰ درصد رو هم واقعی بدونیم، این فقط روی روشن ماجراست. روی تاریخک ماجرا اینه که تعرفه برق برای اون ۷۰ درصد که اغلب قشر متوسط جامعه هستن به قدری افزایش پیدا می‌کنه که کم‌مصرفن زیر بار هزینه برق خم بشه.» کاربر دیگری هم نوشته است: «چرا لقمه رو دور سرمون می‌چرخونیم؟ بگین می‌خوایم برق رو گرون

۶ ماه زمان دارند

ظاهراً ماجرای طرح «برق امید» کاملاً جدی است. در این طرح، مشترکان به سه دسته اصلی تقسیم می‌شوند. نخستین دسته مشترکان کم‌مصرف هستند که دولت به پاس قدرانی از آن‌ها، قصد دارد برق آن‌ها را تمام و کمال رایگان کند. «مشترکان خوش‌مصرف» دومین دسته هستند که در سایت برق امید درباره آن‌ها آمده است: «این دسته از مشترکان براساس سبک زندگی خود، مصرف منطقی دارند. بیش از نیمی از مشترکان برق ایران در این دسته هستند. ما با آگاهی‌بخشی به این مشترکان فهیم، تلاش می‌کنیم مصرف خود را بهینه کنند و به سادگی مشمول تخفیف ۱۰۰ درصدی برق شوند.»

الگوی قدیمی اقتصادی

طرح «برق امید» اگرچه شکل و شمایل و نامی جدید و امروزی دارد اما در واقع یک الگوی اقتصادی قدیمی به حساب می‌آید. در گذشته برخی از کشورها با هدف کاهش هزینه‌ها و همچنین صرفه‌جویی در مصرف انرژی، این طرح

یادداشت‌های چرخدار
annotation@gudsonline.ir
عباسعلی سیاهی بونسی

رکابزنی در جنوب شرق (قسمت چهارم)
به سوی قلعه گنج

سه‌شنبه هجدهم آذر... از صبح مشغول رکابزنی هستیم اما هنوز ۷۵ کیلومتر دیگر تا قلعه‌گنج باقی مانده است که پیش از تاریک شدن هوا باید این مسیر را طی کنم.

دیروز عصر رفته به دیدن کتابخانه فاطمه‌ها. اول رفته به محل قبلی کتابخانه، اتاق کوچکی که فرزند میرشکاری آن را حدود ۱۰ سال پیش تبدیل به کتابخانه کرد و روی تکه حلبی نوشت «کتابخانه فاطمه‌ها». اعضای کتابخانه در باغی که کنار کتابخانه جدید است جلسه‌ای گرفته بودند. زیر درخت انار و کنار درخت‌های پرتقال و چند نوع درخت دیگر. نشستیم تا درباره کتاب حرف بزنیم و چه برنامه خوب و متفاوتی شد چون تا حالا به نشست ادبی که در باغ باشد دعوت نشده بودم! حالا ۲۰ کیلومتر دیگر به قلعه‌گنج مانده و دارم به‌شدت رکاب می‌زنم. ناهار را کهنوج در یک ساندویچی خوردم. صاحبش که مرد جوانی بود، به نظرش عجیب می‌رسید یک نفر با دوچرخه سفر کند. می‌گفت این شکم مرا می‌بینی... نمی‌توانم تا دور آن میدان بروم. جوان دیگری هم بود که وسوسه شده دوچرخه بخرد. می‌گفت: اصلاً چرا باید در این شهر کوچک یکسره از ماشین استفاده کنیم؟ با خودم فکر کردم یکی از رسالت‌های آدم‌های دوچرخه‌سوار همین تشویق کردن دیگران به استفاده از دوچرخه است.

از کهنوج که زدم بیرون، باد شدید مخالف شروع به وزیدن کرد. حسابی خسته‌ام کرد و برای همین ۱۰ کیلومتر بعد از کهنوج در پارکینگی توقف کردم. تازه جای ریخته بودم که ماشینی آمد و کنارم ایستاد. مرد بلوچی از آن پیاده شد، حال و احوالی کرد و پرسید: شما جهانگرد هستید؟ گفتم: نه من گاه‌گرداری با دوچرخه‌ام سفرهای کوچکی می‌روم. گفت: اگر اجازه بدهید می‌خواهم با شما عکس بندازم. خلاصه کنار هم ایستادیم و مرد عکس گرفت. موقع خداحافظی برگشت و با ذوق گفت: به خانواده‌ام می‌گویم من با یک جهانگرد عکس گرفتم. من به این فکر می‌کردم که هیچ وسیله‌ای مثل دوچرخه نمی‌تواند سفر آدم را این قدر متفاوت کند. دوچرخه وسیله‌ای است که برای همه ایجاد پرسش می‌کند و کمترین چیز این است که می‌خواهند بدانند از کجا می‌آیی و به کجا می‌روی و این چیزی است که در سفرهای دیگر کمتر اتفاق می‌افتد. در مسیر کهنوج به قلعه گنج تا دلتان بخواهد کشت گلخانه‌ای دیدم. گلخانه‌های بزرگی که در آن‌ها خیار و گوجه و چیزهایی از این قبیل می‌کارند. خورشید کم‌کم دارد غروب می‌کند. باید باقی مسیر را تندتر رکاب بزنم که کمتر شب را میهمان جاده‌ای باشم که هم باریک است، هم در بسیاری از نقاط شانه خاکی ندارد و خیلی هم پر رفت‌وآمد است.

روزمره نگاری

سیاه و سفید

رقیه توسلی: نیم خواب و نیم بیدار، صدا را قرقره می‌کنم. این دیگر از کجا پیدایش شد؟ نه استارت ماشین همسایه است، نه ناله آسانسور، نه صدای در پارکینگ، نه ویولن وقت‌نشناس همسایه، نه مکش فاضلاب‌کش، نه هوهوی لاستیک‌های کورس گذاشته و نه ساعت آغاز به‌کار تردمیل‌بازهای مجتمع. بیشتر گوش می‌شوم. اوضاع از همیشه وخیم‌تر است. با حدس‌های تلخ، خواب از سرم می‌پرد. انگار غولی آمده پشت پنجره خانه. یک روز هم که نخوابم با «آخرین خبر» روزم را کلید بزنم، اوضاع می‌شود این.

برده را کنار می‌دهم. بله... خود گنده‌بکش است. این‌طور که پیداست باز پرت شده‌ایم به فصل صبر. جز غر و مدارا گزینه‌های دیگری از ذهن نمی‌گذرد. حوصله تق زدن ندارم. حوصله به اشتراک گذاشتن این غصه را. پس سکوت می‌کنم.

چند نفری دوروبرش ایستاده‌اند. دوروبر دستگاه ملات‌سازی که دارد بی‌وقفه می‌چرخد و می‌چرخد و سرصیجی آرامشمان را با سیمان و آب و شن شکمش، میکس می‌کند.

سلانه و عبوس می‌روم سمت آشپزخانه و وردست چایساز می‌ایستم. امید دارم با شکلات داغ بشود اندکی طعم باقی روز را بگردانم که چشم می‌افتد به نقاشی کل‌ترمه که پارسال همین وقت‌ها با مداد شمعی آن را کشیده و چسباندمش به یخچال. پسری از اقوام را نقاشی کرده که ناشناخت. گلی، توی این عکس گوش‌ها را نکشیده. منقلب می‌شوم. در لحظه همه چیز تغییر می‌کند. از آدم معترض و موردظلم واقع شده تبدیل می‌شوم به آدمی که شاکر نعمات نیست... که زیبایی‌ها را نمی‌بیند. در طرفه‌العینی غول از خیابان می‌رود. بی‌اختیار پناه می‌برم به موسیقی. رخت‌ها را هم می‌ریزم توی ماشین و لب‌تاپ را بالا می‌آورم. می‌خواهم سطح مثبت‌نگری ذهنم را ارتقا بدهم. فکرش را هم نمی‌کردم یک میکسر چاقالو حالی‌ام کند چند مرده حلاجم؟ صداها دوروبرم فراوانند و من در میانه‌شان غلت می‌خورم و زندگی می‌کنم و راضی‌ام.

یعنی همین حالا چند درصد از غرغروهای عالم به داشتنی‌ها فکر می‌کنند؟ به دست و پا و چشم و حافظه‌شان؟

